

TEMNOTA A SAMOTA

Autor: Karolína Kahounová

Oklopovala ji pouze temnota a chlad. Nic víc. Zнала onen pocit...

Chtěla pryč.

Avšak jak se zde tak najednou octla?

Rozhlížela se. Roztřásla se, ale nebylo to chladem.

Bezdné černo, jež ji sužovalo a obtáčelo se kolem ní jako had... Začala se klepat ještě víc. Hlavou jí proudilo tisíce otázek, na něž neznala odpovědi.

Zlo nebylo tolik hutné jako u té, kterou již porazila, uvědomila si... Což znamená, že se našťestí octla u její dcery, nebo snad ne?? Třeba se jen za dny prožité různými dobrodružstvími, při nichž hodně kouzlila, naučila být proti zlobě a krutosti odolná...

Srdce se jí snad snažilo prorazit cestu ven zpod žeber, když si všimla daleké, slabé probleskující záře černotou. Měla tyrkysovou barvu.

Další diamant.

Ilkventisin.

Ve tmě, kde byl jediným světlem, vypadal jako symbol naděje, přestože tomu ve skutečnosti tak zdaleka nebylo. Kdybyste se na něj podívali z trochu jiného úhlu, působil by až melancholicky. A jak z něj sálala ta neutuchající zloba a touha po krvi...

Privřela oči a nechala se naplnit magií. Začal jí prostupovat důvěrně známý pocit – je schopna všeho a svede svůj životní úkol na jedničku. Je volná. Na chvíli si připadala jako královna dvou světů.

Najednou věděla, co má udělat. Tušila, že pokud bude mít v rukávu diamant a podaří se jí ho ovládnout, výhody budou na její straně.

Sebejistě k němu vykročila.

Avšak když ji od něj dělilo jen pár kroků, cestu jí přehradila malá postava. A pak se stalo něco... co Lilien nikdy neočekávala...

...něco, po čemž se jí zatajil dech...

Postava se napřímila a prostorem bez nebe a země se rozezněl její jasný hlas: „Nechci ti ublížit.“

Svět přestal existovat.

Stáhl se, smrskl a zase rozpojil.

Jako by šla letní krajinou a najednou před sebou uviděla mohutný ledovec... Věděla jen jedno – stalo se něco, co se nikdy nemělo stát pravdou. Něco, co možná v budoucnu pozmění samotný osud...

Spěšně si začala prohlížet ji. *Krutou bytost z Temnot*, proti níž by měla bojovat.

Ilkventis působila na osmnáct, možná devatenáct.

Její spíše ošklivější obličej, který halily stíny, vypadal se zákeřným úšklebkem na drobných tmavých rtech nebezpečně. Ne všechny černé vlasy sahající po ramena měla sčesané z úzké bledé tváře – spadala do ní ofina. Vypadalo zvláště, že mezi kadeřemi prosvítaly i stříbrné pramínky. Co Ilkventis musela zdědit po své matce, byly její oči karamelové barvy. Stejně

jako u Murfory měly kočičí vzhled – až na to, že zornice se i v temnotě zdály nezvykle úzké. Lilien nespatriřla řádne řelmo a pocitřla tēmř jřstotu, ře princezna ve svēm „domově“ musí vidět stejně dobře jako kočka.

Oblěkřla se do nāpadnēho ořaceni. Krātkē ředē trička jen po pas a bez rukāvŭ bylo napŭl prŭhlednē, ale na nējakŭch mřstech jej prořřřvala tentokrāte jřř neprŭhlednā černā lātka. Na bocřch se jř pohupovala lātka zvlāřtnř ebenovē barvy saħajřř tēmř po zem.

Před spasitelkou se zjevřla jejř noční mŭra... Ilkventřs byla velice podobnā svē matce – až na to, ře byla nřzkēho vzrŭstu. Mohři byste si vřřimnout i jejřch bot s docela vysokŭmi podpatky, s jejřchř pomocř vypadala asi prŭmērnē vysokā.

„Co je?“ optala se ostře a poněkud ŭřisnē i vāħavē zāroveň, na ŭstech nasazenŭ rozħořčenŭ vŭraz. Tvāřřla se, ře před chvřřř nēřekřa zāvāřřnou informaci.

Kdyř dřvka zaslechřla hlas nejmladřř *Krutē bytosti z Temnot*, jako kdyby jř nēkdo nēčekanē vyrazil vřeichen kysřřk z plic. Naprosto řokovaná od princezny odstoupřla zpātky. Jejř zelenē oči vřřak stāle visely na nř.

Mēřla pocit, ře tlak ŭř dēle nevydrřř a kařřdou chvřřř se sesype... Ne, opravdu netuřřla, co si mā myslet. *Vŭbec!! Vřdyř toħle je Ilkventřs, zřā princezna, dcera obāvānēho Jazadera a Murfory... Musř s nř bojovat!! Jde o Krutou bytost z Temnot!!* přřpomřřnala si logickā fakta.

„No co?“ zeptala se bytost. Ladnŭm pohybem si pohodřla vlasy, aby skryřla bolest v očiħ...

Liliana poznala, ře se snařř nedāvāt svē pocity najevo.

Ale *proč* ta lřtost??

Slyřitelnē se nadechřla, a svŭm vŭraznŭm hlasem promluvřla: „Lilien. Řřkām ti pravdu. Svā slova myslřm vāřřnē. Udělala jsem chybu.“ Znēřla rozhodnē a z tōnu přřmo *sālala* upřřmnost. Jako kdyby *skutečně* řřkala pravdu...

Jako kdyby nemēřla plān nejdrřřv dřvku vykolejit a pak se jř zbavit.

Jakēsř silnē vnitřřnř přesvēdčeni Lilien nutkavē přesvēdčovalo, ře... ře Ilkventřs nelže. Ano, znovu se přřhlāsřl hlas jejř intuice.

Vēdēřla to stejně jřřtē, jako kdyř jednou přřřřla domŭ a jeřřtē předtřm, nēř vŭbec otevřřla počiřač, vytuřřla, jakā bude jedna novā zpřřava v internetovŭch novināħ... Poznala podobnē neochvřřjnē, co přesnē ŭčiřel dā do přřsemky z angřřiřtiny... Po nesmyslnē hādce s Izabelou předpokřřlādala, slovo od slova, co jř sdělřř. Nejlepřř kamarādka opravdu ve třř hodřny odpoledne zavolala a řekřla: „Omlouvām se. Mēřla jřř pravdu, vřechno je mā chyba. Vřc ti řeknu zřřtra ve řkole.“ Pak zavēřř.

Stejnē jako jednou mēřla předtuħu, ře Nevvran tvrdř pravdu a ře existuje jinŭ svēt, na kterŭ mā ona jřt...

Ne, nebyřl to jenom *pocit* – řlo o cosř ŭplnē jinēho, odliřnēho. Jakēsř zvlāřtnř, mocnā sřla, kterā ŭplnē obklopřla sřdce. Pocit, kterŭ avřřak zāroveň nebyřl pocitem. Obrazy, jeřř představujř pravdy svēřa...

Mořřnā, ře jejř intuice je nāsředkem jejř velkē ĉarovnē moci. Pokud tomu tak doopravdy je, mēřla by jř dŭvēřovat.

Nejdřřřve se vřřak potřebovala utvrdřt. „Al-e jak-k?“ podařřlo se jř ze sebe vydolovat. ŭř tak celkem velkē oči vykulřla do velikosti obalu od vřāřřskēho ořechu... Nic nechāpala. Nic...

„Vřř, Lilien, to je složitā cesta. A...“ pozastavřla se, „kdyř ŭř mluvřme o cestē... no, vřř... snad nedēřřlām chybu... přřsřm... mohlā bych se k vām... přřstē přřřdat?“ Přřř poslednřm slovu jř probodřla pohledem. Tvāřřla se velice pravdomluvnē.

Poslední řeč dostala Lilianu nejvíc. Jsou *Kruté bytosti z Temnot* moc naivní, když si myslí, že se dá tak snadno napálit?? Právě toto jí připadalo nejpodivnější...

Ale...

...Stále oné skutečnosti nemohla úplně uvěřit.

„COŽE??“ vypálila po chvílce váhání. Došla jí trpělivost, přestala se ovládat.

Avšak troufala si díky tomu, že v hloubi duše věděla, že jí Ilkventis nic neudělá!? Sama si nebyla jistá.

„Ty, *Krutá bytost z Temnot*,“ pokračovala pomalu, přitom si na jazyku vychutnávala každické slovo, „krvelačný tvor, co zabil pomocí nestvůr, které stvořil, a různých nástrah, TOLIK nevinných lidí? Spáchal příliš mnoho dalších ohavných činů? TY se chceš postavit svému vlastnímu otci a zradit jej?? TY se chceš k nám přidat, přidat se po tolika letech ke světlé straně a pomáhat!? Myslíš, že se tak snadno necháme nachytat??“

„Ne... Chci se k vám přidat,“ prohlásila ledově klidným hlasem. Na tváři se jí objevil dobromyslný úsměv. „Vím, že to nemůžeš pochopit. Zatím... Musím ti vše vysvětlit. Ale i tvému společníkovi. Prý tě doprovází nějaký kluk, tak tomu taky různé věci vypovím. S radostí nechám zmizet svou kouzelnou tmavou kopuli a objevím se venku, na slunci...“ Zatvářila se, jako kdyby to pro ni bylo něco dlouho nedosažitelného a nepřirozeného.

Odmlčela se. Zlomeně sklopila hlavu. Lilien si nedokázala pomoci, stáhl se jí dost nepříjemně žaludek – těžce.

Za pár sekund prosebně zamrkala a už smutně pravila: „Tolik svých činů lituji...“ Její kočičí oči se zaplnily slzami nad tím vším, co v minulosti provedla.

Pravými.

Lilien stála před velkým rozhodnutím. Jakou cestu si má jen vybrat? Měla nutkání říct ano – něco jí silně našeptávalo, že když tak učiní, udělá dobře.

Ne, opravdu nejde o klam...

Prudce se nadechla a vydechla se slovy: „Tak ano. Zkusíme to... Uvidíme, uvidíme...“